

thi for en arbejdsudygtig Mand eller Kvinde, der faar tilstaaet 540 Kr., bliver Summen jo endnu ringere, naar først Betalingen for den første Lægeattest skal trækkes fra, og der dernæst skal trækkes fra for senere Lægeattester, hvorved der kan fradrages indtil 30 Kr., saa at man kommer ned til en 500 Kr. Det er en underlig utiltalende Smaalighed, der gør sig gældende paa dette Omraade.

Nu vil den højtærede Sundhedsminister og hans Meningsfæller naturligvis sige, hvad ogsaa Venstres Ordfører gjorde gældende, at de 540 Kr. er kun Grundbeløbet, det kan suppleres op af Kommunerne i særlige Tilfælde. Der staar udtrykkeligt i Lovforslaget, at *under særlige Forhold* kan Kommunerne yde et Supplement paa 180 Kr. i Hovedstaden, 140 Kr. i Købstæderne og 100 Kr. paa Landet. Vi kommer dog ikke op paa de 800 Kr., som Invaliderne efter min Mening har en moralsk Ret til, som de har betalt Præmie til, og som de har faaet Statens Garanti for. Desuden overlades dette til Kommunernes Skøn, og derved sker der en Grundforandring af hele Loven af 1921. Det var et stort Fremskridt, der skete den Gang. Omtrent hele vor sociale Lovgivning havde hidtil været baseret paa Skønsmæssighed, mere eller mindre været en Almisselovgivning. Ja, vi havde faaet Enkebørnsloven, det var det første Skridt i den rigtige Retning, i Retning af en Ret, i Retning af faste Takster. Og saa fik vi i 1921 det store principielle Fremskridt med faste Takster for Invalidereenten, og det var en Forløber for faste Takster ogsaa med Hensyn til Aldersrenten, som jo Sigurd Berg bebudede skulde følge umiddelbart efter Invalidereenten. Dette store Fremskridt tiltintgøres nu. I Stedet for Ret indføres atter Almisse, i Stedet for faste Takster indføres atter Skønnet, i Stedet for en ensartet Statsordning indføres atter delvis en tilfældig og broget Kommuneordning.

Nu kan man jo tænke sig, at de allerfleste Kommuner i højest mulig Grad vil benytte denne Ret til efter Skøn at yde et ganske sikkert i Almindelighed haardt tiltrængt Supplement, men hvis de gør det, hvor bliver saa Lettelsen for Kommunerne af? Den forsvinder. Den højtærede Minister regnede ud, uden dog at gøre Rede for Grundlaget for sin Udregning, at for hver 10 pCt. af Invaliderne, som Kommunerne vil give denne Supplementshjælp, vil deres Udgifter stige med 300 000 Kr. Staten og Kommunerne skulde efter Lovforslaget hver spare 1 800 000 Kr., tilsammen 3,6 Mill. Kr. Kommunerne skulde

altsaa spare 1 800 000 Kr. Men hvis de yder en Supplementshjælp blot til 10 pCt. af Invaliderne, til et Par Tusinde af de nuværende 20 000—25 000, vil de yderligere have at betale 300 000 Kr., og vil de yde denne Hjælp til 20 pCt., skal de betale 600 000 Kr. Det vil altsaa sige, at kommer vi op til, at Kommunerne skal yde en Supplementshjælp blot til Halvdelen af Invaliderne, er hele Kommunernes Fordel ved dette Lovforslags Gennemførelse forsvundet, og kommer vi højere op, faar de en Udgift ud over, hvad de nu har. Skulde alle de 25 000 Invalidere have denne Supplementshjælp — og de vil i Almindelighed alle kunne trænge til den —, kom vi, som man let vil se — det er naturligvis ikke helt korrekt, men jeg besidder ikke Materiale til at regne det ud i Enkeltheder, det faar vi forhaabentlig i det Udvalg, jeg venter nedsat —, hvis vi tager som Gennemsnit Købstædernes Takst, de 140 Kr., der ligger midt imellem de 180 Kr. for Hovedstaden og de 100 Kr. for Landet, op paa en Udgift for Kommunerne af 3½ Mill. Kr., der lagt til den Udgift, de beholder, bliver mere end det, de nu betaler. Med andre Ord, gennemføres Forslaget i den humanest mulige Aand, gaar vi ud fra — hvad man naturligvis ikke kan —, at alle Landets Kommuner vil gennemføre denne Lov i den humanest mulige Aand, gaar vi ud fra, at Ministeriet vil fortolke Bestemmelsen „under særlige Forhold“ saa large som paa nogen Maade muligt, og skulde vi endelig naa til det Resultat, at Invaliderne naaede op til de Summer, der herigennem kan ydes dem — og de er sandelig ikke for høje —, bliver det finansielle Resultat af Loven, at Staten vælter en Byrde paa 1 à 2 Mill. Kr. fra sig selv over paa de danske Kommuner. Det er paa den Maade, den nuværende højtærede Regering tænker at komme Kommunerne her i Landet til Hjælp under deres for Tiden vanskelige Forhold!

Den højtærede Sundhedsminister gør sig for øvrigt skyldig i en Selvmodsigelse paa et væsentligt Punkt. Ministeren kom i sin Forelæggelsestale ind paa Spørgsmaalet om en Graduering af Invalidereenten. Nu kunde vi fra vor Side meget vel tænke os en Overvejelse af en Graduering, men Ministeren har kun tænkt sig en Graduering for de Invalidere, der ligger under en Trediedel Arbejdsevne, nedefter. Venstres ærede Ordfører slog ogsaa paa, at det vilde være ganske forkasteligt at tænke sig en Graduering opefter. Jeg kunde dog godt tænke mig en Graduering ogsaa opefter, saaledes